

de her personsager egner sig til diskussion i salen.

Men regeringen har jo sagt, at når man søger dansk statsborgerskab, skal der maks. være en behandlingstid på 15 måneder. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om hun vil oplyse, om den administrative arbejdsgang fungerer så optimalt, at den lever op til regeringens løfte om en sagsbehandlingstid på 15 måneder, hvad angår ansøgning om dansk indfødsret.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg kunne jo blive rigtig meget fristet af det tidligere svar fra miljøministeren på det område til her at give et lige så kort svar: Ja, det overholder vi.

Ansøgere bliver, når de søger om indfødsret, altså om at opnå dansk statsborgerskab, orienteret om, hvor lang tid man kan forvente der går. Der kan selvfølgelig for nogles vedkommende være forskelle i sagsbehandlingstiden. I nogle sager tager det længere tid at få afklaret, om man nu opfylder de kriterier, man skal opfylde, og i andre sager kan man allerede med det samme se, at alle kriterier er opfyldt. Så med hensyn til de 15 måneder kan det være lidt plus og minus, at de bliver overholdt, og det er sådan, arbejdet tilrettelægges.

Derudover har jeg blot en kommentar. Jeg er glad for, at hr. Arne Toft ikke startede med at tage udgangspunkt i en personsag, for ikke blot egner de sig ikke til drøftelse i salen, det er simpelt hen ikke muligt, i hvert fald ikke for mig som minister, at kommentere på enkelte, konkrete sager her i salen.

Arne Toft (S):

Jeg vil altså stadig væk spørge, om det er fra den dag, den pågældende ansøger om dansk statsborgerskab, at man regner de 15 måneder.

Den sag, som jeg tog op for et par måneder siden med spørgsmål til både ministeren og ministeriet, drejer sig om en familie, der har boet i Danmark i mere end 10 år, og som søgte om dansk statsborgerskab den 16. december 2005. Grunden til, at jeg tager sagen op, er, at jeg synes, at der virkelig er noget integration i den.

Det ægtepar har en søn, som er blevet så god en fodboldspiller, at han er kommet på det danske landshold. Det viser sig så, at fordi han ikke er dansk statsborger, kan han selvfølgelig ikke spille på det danske landshold. Det er jo klart nok. Jeg forlanger ikke særbehandling, jeg er helt enig med ministeren i, at alle skal behandles

ens, men de 15 måneder er for længst gået, og nu skal der spilles om et nordisk mesterskab i slutningen af juli, starten af august, og der skal spilles landskampe senere hen.

Jeg vil spørge ministeren, om hun ikke synes, det er rimeligt, når tiden er gået og der, efter hvad jeg kan se, ikke kan ligge noget i sagen – begge forældre er i arbejde og har været det hele tiden – at man så gør den her sag færdig på de 15 måneder og meddeler Dennis, som drenge hedder, at han er berettiget til at spille på det danske landshold.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Så er jeg glad for, at jeg lige fik sagt det sidste, som jeg gjorde i mit første svar, nemlig at jeg ikke har mulighed for at kommentere en konkret sag her i salen.

Jeg vil så blot understrege, at indfødsret, det at få dansk statsborgerskab, jo også i forhold til anden administration og det at give tilladelser osv. er lidt anderledes. Det er ikke nok, at sagen bliver behandlet i ministeriet. Vi behandler jo lovforslag her i Folketinget to gange om året. Det er ikke mig som minister, det er ikke Integrationsministeriet, der tildeler statsborgerskaber. Integrationsministeriet behandler sagerne, som kommer på et lovforslag, og det kan man altså kun gøre to gange om året.

Der er et lovforslag, der bliver fremsat i oktober, og et, der bliver fremsat i april, mener jeg; det er, og de bliver så behandlet her i Folketinget. Det kan vi ikke rigtig komme ud over. Der skal rytmen jo være, at det passer til et af de pågældende lovforslag, samtidig med at man så opfylder de krav, der er stillet, for at opnå dansk statsborgerskab.

Kl. 13.15

Arne Toft (S):

Ja, nu er det så i hvert fald 2 måneder siden, jeg skrev til ministeren og ministeriet.

Når vi her i Folketinget lover en behandlingstid på 15 måneder og den nu er langt overskredet, så synes jeg, vi har en forpligtelse til, også selv om det her drejer sig om fremmede, at overholde de aftaler, vi laver.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke hun vil gå ind og se på sagen og se, om man har overholdt de aftaler, der er. Ministeren sagde i de indledende svar, at hvis ikke der er noget i sagen, så går der ikke mere end de 15 måneder. Nu er der altså gået mere end 1½ år, og man har ikke fået noget som helst om sagen.